

Ze ging niet meer van 't raam weg en leefde mee 't gebeuren bij 't station.

Nu stapte Rie uit — ze liep naar den uitgang, 't kind in haar armen.

Rika zou wel vlak bij 't hek staan, dan kon broer zóó in den wagen en nu kwamen ze hierheen, direct zouden ze den hoek omslaan.

't Vriendelijke oude gezicht keek langs de azalea heen, tusschen de witte gordijnen door en zóó was 't precies, als Rie zich haar komen had voorgesteld.

Tante achter haar bloemen uitkijkend.

Daar kwamen ze den hoek om.

Rika duwde den wagen en hoog en slank in haar nauwsluitenden grijzen voorjaarsmantel liep Rie er naast.

Ze wuifde, en de oude dame wuifde en knikte, liep dan met vlugge, voorzichtige stapjes naar de vóórdeur, die ze wijd opendeed.

Daar wáren ze al.

Rie de eerste.

Ze kusten elkaar en in vier oogen stonden tranen.

„Dag Rie, dag kind.”

„Dag Tante — voor 't eerst weer hier, ik heb zoo verlangd.”

Dan reed Rika de breede vestibule binnen en boog zich de oude dame over 't witte bundeltje in den kinderwagen.

Opgetogen klonk haar trillende stem.

„Dag schat, dag jongen — o Rie, ik ken hem niet meer, wat is hij gegroeid — o, en wat lacht hij allerliefst — dag dotje — kom toch even bij me.”

En voorzichtig beurden haar oude handen 't wit-wollen pakje uit den wagen omhoog dat 't rose babygezichtje vlak bij haar zachte gerimpelde wangen kwam.

„Net zoo groot als jij, toen je bij mij kwam, is hij nu, Rie.”

En ze keek naar de jonge vrouw, die glimlachend toezag hoe haar jongen bewonderd werd.

„Doe je mantel af, kind — help je maar zelf, want ik moet hem nog even vasthouden, zoo'n schat,” en zachtjes droeg ze den kleinen jongen de zonnige kamer in.

Zesde Kerstboek 10

„Rika, rijd den wagen nu in 't hoekje bij 't raam, daar heb ik al een oud kleedje neergelegd.”

Rie trok haar mantel uit, zette haar hoed af en tipte voor den gangspiegel even wat aan haar donker krulhaar. Dan ging ze achter Rika de kamer in en keek rond.

„Tante, wat heerlijk, dat 'k alles weer zie.

Beeldige bloemen hebt u natuurlijk weer, is dat ter eere van mij?

O, alles is nog precies eender als altijd — niets nieuws dan de bloempotten voor 't raam.”

De oude dame lachte:

„Maar kind, je moet bij mij geen verandering meer zoeken — daar ben ik te oud voor.”

„Te oud,” lachte Rie: „Te oud. U ziet er zóó jong uit — u wordt beslist jonger, elken keer, als ik u zie.”

Mevrouw Van Reeden lachte maar en speelde met den kleinen jongen, die kraaiend naar haar handen greep.

„Moet hij niets hebben — Rie?”

„Ja, straks wat van zijn moeder, maar hij moet nog een uurtje wachten — laat ik hem nu maar in z'n wagen leggen.”

En ze bukte zich naar het kind, dat Tante haar dralend overgaf.

„'t Is een schat, hoor, en zoo gezond ziet hij er uit.”

Vol trots keek Rie op haar jongen neer.

„Ja, hij is reuzen gezond, maar we zullen hem niet verwennen, 't baasje moet weer liggen, hoor.”

Even peuterde ze aan 't lintje van zijn witte muts, zette hem af en streek de blonde zij op 't rose kopje wat glad. Dan deed ze 't manteltje uit en droeg broer naar den wagen.

„Heerlijk staat hij hier,” praatte ze onderwijl tegen de oude dame. „Fijn in 't zonnetje.”

„Ziezoo, vent, en nu zoet zijn vandaag, hoor, Tante en ik moeten praten.”

Glimlachend, bedrijvig, schonk de oude dame koffie.

Telkens keek ze naar Rie, die nu op den stoel bij 't raam zat.

„Wat zie je er goed uit, kind, en wat staat je die japon uitstekend.”

„Ja, — die heeft Leo uitgezocht — goeie smaak, hè?” en als liefkoozend streelde even haar hand over de soepele donkerblauwe zij, die haar zoo goed stond.

„Ik heb Leo's smaak altijd bewonderd.”

Plaaglachend keek ze Rie aan.

Die lachte terug.

„Ik ben zelf 't levend bewijs van z'n goeden smaak, bedoelt u zeker?”

„Natuurlijk. Hoe is 't met Leo?”

„O best — u hebt een berg groeten van hem, hij vond 't maar half goed, dat ik wegging. Hij is dol op broer en kan hem eigenlijk geen dag missen.”

„Net zoo min als zijn vrouw.”

„Ja, net zoo min als zijn vrouw — lastig is dat.”

Met een gelukkigen lach in haar bruine oogen keek Rie telkens weer in de kamer rond.

Wat was alles toch heerlijk — wat was ze rijk. Thuis haar man, die haar nog net zoo verwendde, als in hun verlovingstijd — broer, die voorspoedig opgroeide — 't was eigenlijk schande, dat ze nog ontevreden oogenblikken kende. Wilde een mensch dan altijd meer? Was 't zonnigste leven dan nog niet zonnig genoeg?

Even gleed een schaduw over haar gezicht — dat zou ze straks aan Tante vertellen, die zou wel opkijken.

Samen dronken ze de geurige koffie.

„Ze is gelukkig,” dacht de oude dame: „dat zie je aan alles. Zonnig kind toch.”

Dan vroeg ze weer naar Leo en naar de kennissen in 't kleine stadje, waar Rie woonde.

Die vertelde vroolijk van haar huishouding en praatte over honderden kleinigheden uit haar leven van pas-getrouwd-vrouwetje.

Openhartig vertelde ze alles; was Tante niet altijd een Moeder voor haar geweest, van den tijd af, dat ze als baby in haar huis was gekomen?

Ze sprak over allerhande dingen heel openhartig — ook over hun financiële aangelegenheden.

't Ging uitstekend — Leo had pas weer salarisverhoging gekregen en verdiende veel met lesgeven.

„En jullie buitenlandsch reisje in de vacantie — gaat dat door?” vroeg Tante dan.

Rie kleurde — nu moest ze 't zeggen — aarzelend keek ze Tante aan:

„Nee — 't kàn niet — ik zal dan niet meer kunnen — eind September verwachten we onze tweede.”

Verrast keek de oude dame op:

„Is 't wáár? Dàn al?”

Even aarzelde ze — keek onderzoekend naar Rie, over wier gezicht een schaduw vlekke, de lach was uit haar oogen verdwenen.

„Ja — gauw al, hè?”

Weer die schaduw — klonk er een tikje bitterheid in haar stem? Maar dät mòcht toch niet.

Tante was haar verrassing te boven.

„Och — broer is dan ruim een jaar — 't is wel gauw, maar je bent gezond, hè? 't Is toch ook heerlijk — weer zoo'n schat er bij.”

Rie keek even Mevrouw Van Reeden aan en aarzelde dan langzaam: „Ja . . . och ja.”

Dan keek ze weer neer op haar blanke handen en draaide nerveus wat aan haar trouwring.

Ze dacht aan het oogenblik, waarop ze Leo over haar nieuwe verwachting had gesproken.

De oude dame keek ernstig het jonge vrouwtje aan — ze wilde 't gesprek zoo niet laten glippen:

„Je vindt 't toch òòk fijn, Rie?”

Langzaam hief Rie het hoofd weer op.

„Nee, als ik eerlijk moet zijn — ik vind broer een dot, maar de tweede had om mij nog wel een jaar of wat weg mogen blijven.”

Mevrouw Van Reeden kleurde, haar oogen werden donker, en kort, heftig sprak ze:

„Rie, dat màg je niet zeggen.”

„Tante, ik beweert niet, dat ik niet graag nog meer kinderen wil hebben, maar zoo gauw al — dät vind ik niet prettig.”

Ze zat nu rechtop — ook háár oogen waren donker en haar fijne handen kneep ze stijf samen.

„Hoe kàn ik dat nu prettig vinden. We zouden naar Zwitserland — u weet, hoe ik daar altijd op gevlast heb, nu zou 't gekund hebben — we hadden er samen al zóó vaak over gepraat, en . . . nu dit . . . Met twee kinderen kom je er lang zoo makkelijk niet toe, er uit te gaan. En den heelen zomer ben ik er mooi mee. 'k Kan nergens heen. U kunt 't me niet kwalijk nemen, Tante . . . maar wij zijn jong, wij willen óók weleens genieten.”

De oude dame zat nu heel rechtop.

Nòg scheen de zon in de kamer, nòg bloeiden de azalea en de tulpen, de begonia's en de narcissen, maar er was geen feestelijks meer.

Mevrouw Van Reeden was verontwaardigd.

Boos fonkelden haar oogen Rie tegen.

„Rie — je weet niet, wat je zegt.

Ja — je zou wel meer kinderen willen hebben, maar dan God precies voorschrijven — hoeveel en wanneer. Ik begrijp het, dat je jong bent en wilt genieten. Is dat dan géén genieten, als je zóó'n kostelijk kind in je armen hebt? Is één zoo'n kind niet tien buitenlandsche reizen waard? Nee — ik begrijp je niet. Je hebt een schat van een jongen, God wil je nóg een schat geven, en jullie zeggen: Och — wacht er nog wat mee. Als je nu nog arm was en tobben moest om rond te komen, kon ik het begrijpen — maar nu . . . nee Rie, dat valt me van je tegen.”

Rie trok wat met haar schouders.

„Och Tante, kunt u dan niet begrijpen, wat een teleurstelling het voor ons was, dat ons reisje nu niet dóór kan gaan — u weet, hoe ik er altijd op gevlast heb, al jaren, om Zwitserland eens te zien. En Leo óók. Broer is al heel gauw geboren, en nu straks alweer een tweede, nee, ik vind kinderen een zegen — maar ik had nu eerst wel eens wat willen genieten — we zijn toch òók nog jong.”

Maar Mevrouw Van Reedens oogen werden nog donkerder.

„Ja — genieten — genieten, dààr gaat 't tegenwoordig om. Maar

ik vraag je, wáár ben je nu eigenlijk voor op de wereld? Om zelf maar zooveel pret en plezier en moois te hebben of om je aan anderen te geven — in de eerste plaats aan je naaste omgeving?

En is voor een getrouwde vrouw niet elk kind een nieuwe heerlijkheid — een nieuwe bron van vreugde zóó groot, dat ze er graag een buitenlandsch reisje voor over moet hebben?"

Rie werd ongeduldig en wrevelig zei ze:

„Och Tante, u begrijpt me niet — ik *wil* immers nog wel graag meer kinderen, maar ik heb 't er over, dat ik nu nog wel wat had willen wachten.”

„Jawel, jawel — Rie, ik begrijp je best — de Heere had moeten wachten, tot 't jónu paste. Neen, *dit* redeneeren van jou kan ik niet goedvinden.”

Rie antwoordde niet.

Waarom had ze maar niet liever niets gezegd. Ze had 't kunnen weten, dat Tante natuurlijk haar veroordeelen zou.

Ze stond op, en ging naar den wagen.

Dan nam ze broer er uit en ging hem zwijgend helpen.

Tante zou wel weer goed worden, maar 't was tòch vervelend, dat er nu juist op dezen éénen dag iets tusschen hen moest zijn.

Broer stak zijn armpjes uit en kraaide.

Even lachte Rie tegen hem, maar 't was niet van harte.

Tante scheen te denken, dat ze 't niet prettig vond, weer een kind er bij. Maar dát was 't geval niet. Alleen, als zij 't voor 't zeggen gehad had, zou ze liever tot 't volgend jaar gewacht hebben. Was dát nu zoo verkeerd? Toch vervelend, dat Tante nu zoo uit haar humeur was, juist vandaag. Ze moest 't maar weer goedmaken. — Tante meende 't toch zoo best.

Plotseling keerde ze zich om en legde broer op den schoot van de oude dame.

„Wilt u hem eens even vasthouden? En weet u wat — als het zusje er is — want 't wordt natuurlijk een zusje — dan komt u bij ons logeeren — om me te troosten, hè?"

Rie kuste het lieve oude gezicht en lachte haar zonnigen lach.